

*“И у тај се дан помирише Пилат и Ирод међу собом; јер прије бијаше у завади” (Лк. 23,12)*

Заиста, много је данас оних који ће рећи: «ето Богу хвала, добисмо и ту толико ишчекивану и најављивану “месијанску” владу која има ретку привилегију да након свих претходних “промашених”, земљу Србију и све њене грађане приведе том “врлом новом евро-свету”». С друге стране, још је више оних који су коначно “одахнули”, јефтино поверовавши да су главни играчи ове, у исто време, социјално-правдољубиве и евро-сањарске владе, својим искреним и недвосмисленим “пактом о помирењу и недирању” превазишли сами себе и све личне сујете које их тако необично красе, те да су своје досадашње дводеценијске међустраничке и идеолошке “размирице и ратове” подредили једном за свагда васколиком државном и националном просперитету и интересу.

И таман што су многи лаковерни поверовали да ће “челична влада Цветковић – Дачек” без икаквих проблема изгурати свој први мандат, те да ће јој у наредне четири године ама баш све ићи као по лоју, јер тобоже она своју коинзистентност црпи из међусобног, напрасно стеченог поверења (потврђеног “хатишерифом о измирењу”), појавише се сасвим (не)очекивано и прве политичке буре. Не поветарци, већ праве буре са врло озбиљним изгледима да прерасту у “не дај Боже” тајфун који би ову, тек фришко офарбану “црвено-жуту барку” могао да, буквално и пре него што се својски и отисне у све изазове “четворогодишњег политичког путашествија”, насуче на први приобални гробен.

У том смислу, актуелна трвења између демократа и социјалиста везана за формирање власти у Београду, могла би као пену од сапунице распршити велике планове и очекивања новопечених политичких супружника. Као што је сада већ добро познато Дачић је, опредељујући се у последњи час за формирање “принципијелне” владе са Тадићем, дошао у непријатно искушење да у циљу очигледног доказивања своје “привржености” демократама руши, ни трепнувши при том, коалициони споразум за Београд, који је иначе претходно одлучно склопљен са ДСС-ом и СРС-ом. И на тај начин је по други пут дошао у искушење да понесе епитет најневернијег (политичког) партнера српске политичке сцене. Наравно да има и оних који ће и ово Ивичино “преобраћање” оценити као вешт маневарски политички потез, али колико се у свему томе ради о вештини, показаће време које је пред нама.

Ипак, много је индикативније оно што се све чешће чује у појединим круговима а тиче се чињенице да је Дачићева подршка формирању власти са демократама у престоници, а у коју би неминовно морао да уђе и “непожељни” ЛДП, услов свих услова да(бар за сада) задржи ту хибридную функцију заменика премијера и она министарства која су према коалиционом споразуму припала социјалистима. Ипак, најновије стратешко партнерство између ДС-а и ЛДП-а, склопљено пре само неколико дана, а по много чему иза леђа социјалиста (због њиховог добро познатог става о либералним демократама) требало би према појединим изворима да буде јасан миг “Дачићу & цо.” да би “уколико не буде добар и не заволи Чеду” његових 12 посланика у републичком парламенту могло у сваком тренутку бити замењено с 13 посланика коалиције окупљене око ЛДП-а”. На тај

начин лако би могао бити извршен својеврсни “тихи преврат” и реконфигурација тек формиране владе, и да министри СПС-а ни не распаковавши се људски, већ морају да напусте одаје Немањине 11.

Очигледно да се демократе, у намери да пресликају републичку власт и на Београд и на тај начин у потпуности заокруже власт у Србији, нису либиле да повлаче само наизглед ризичне политичке потезе, рачунајући да би се такав ризик у некој крајњој инстанци могао добро уновчити. И све су прилике да су, мора им се признати, имали више него добре процене. У том смислу, као први циљ који се постављао пред њих, био је стварање владе у којој би Демократска странка узела, за почетак, какво-такво учешће. Наравно, свако ко иоле озбиљније политички резонује и промишља морао је да рачуна на то да ће социјалисти, после свршених избора бити онај пресудни фактор без ког ће свака комбинаторика у погледу формирања владе бити излишна.

На ту карту је без сумње играла и ДС, којој није било тешко да “прогута ту највећу жабу” и бар козметички прилагоди своју реторику свему ономе што су тада помало препотентни социјалисти желели да чују, остављајући таквим потезом своје традиционалне гласаче и присталице у потпуној неверици. Али, рачунао је Тадићев тим да ће се уз “добро упаковану медијску причу” убрзо слећи прашина изазвана тим у прво време “противприродним” политичким односом са социјалистима. И погодио је. Паралелни “ундерграунд” преговори ДС-а са Дачићем, Палмом и Кркобабићем у исто време када су вођени и званични разговори социјалиста са радикалима и Коштуничиним ДСС-ом, као и, показало се, изванредна крилатица из Шаперове маркетиншко-пропагандне кухиње о “неминовном политичком и националном помирењу” уз све остале финансијске перспективе које су се, према свему судећи, тада постављале пред СПС и остатак јагодинско-пензионерске коалиције, нису очито оставиле равнодушним Дачића и екипу, иначе жељних власти, привилегија и неких нових доказивања. Тадићева пружена рука, без обзира на цену коју би због тога касније могли платити, једноставно се, према мишљену врхушке СПС-а, није смела одбити.

Данас је ситуација, наравно, потпуно другачија. Имамо владу у којој су социјалисти све, само не више онај одлучујући фактор или стуб који на својим леђима држи ту читаву жуто-црвену конструкцију. А добро је док год су било какав фактор. Посебно после недавне “декларацији о братимљењу” ДС-а и ЛДП-а. Али добро, одиграли су онолико колико је демократама било потребно. Допустиће им Тадић да се издувају. До једном. А онда? А онда ће отпочети игра кобре и мунгоса. Правила су позната. Ко први буде скренио поглед, биће поједен. Ко је причао о помирењу?

Нови Сад, 17. јул 2008.

(аутор текста је уредник сајта СРПСКА АНАЛИТИКА)